

емпатії. Ми, фактично, відчуваємо, що робить інша людина, не виконуючи складних логічних обчислень.

Щоб активувати свої ДН, розвивати здатність до емпатії, рекомендують: дивитись і споглядати (практика уважності); використовувати емоційний резонанс (активний контроль своїх відчуттів і емоцій іншого); застосовувати медитацію.

Існує припущення, що є деяка система контролю за роботою ДН, яка надає можливість відрізнити власні рухи, мову, емоції та почуття від чужих. Так само вона повинна гальмувати занадто сильні та небажані відображення (при шизофренії), або стимулювати дуже слабкі (при аутизмі).

Отже, емоції є єдиними для всіх, і контролювати їх майже неможливо. Однак, кожна людина має індивідуальну фізіологічну оболонку, яка нас умовно і розділяє та яку ми по різному відчуваємо.

Таким чином, людина, яка добре розуміє свій внутрішній стан і володіє власним тілом, здатна краще відокремлювати власні відчуття і потреби, не йти за натовпом і, до того ж, бути більш емпатійною. Усвідомлення того, що саморозвиток на усіх рівнях надасть можливість «не віддзеркалювати» ті негативні емоції, які пропагуються, сприятиме вирішенню конфліктів на приватному та колективному рівнях.

Мозоль А. П. – кандидат юридичних наук, доцент, провідний науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНІХ ПЕРЕМІЩЕНЬ І ВПЛИВ МІГРАЦІЇ НА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

*Ми просимо дати притулок
для тих, хто був принижений.*

Пабло Неруда

Міграція – це природне явище, властиве всім живим істотам. На відміну від тварин, міграція людей у сучасному суспільстві буває двох типів, а саме – законною (легальною) та незаконною (нелегальною). Міграція – це процес переміщення або через міжнародні кордони, або в межах однієї країни, що

охоплює будь-які переміщення людей, незалежно від причини. Терміном «мігранти», залежно від контексту, називають емігрантів, мігрантів, які повертаються в свою країну, іммігрантів, біженців, переселенців та осіб з-поміж іммігрантів або членів етнічної національної меншини, яка була утворена через міграційні процеси.

Проблеми міграції існують з часів зародження суспільства. Власне вся історія людства – це історія його пересування у пошуках кращої долі. Від того, на скільки вдало і безконфліктно суспільство спроможне вирішувати цю проблему, адаптуючи новоприбульців, залежить економічний розвиток країни та суспільства.

Після здобуття незалежності обсяги внутрішніх міграцій в Україні значно скоротилися. Однак внутрішні переміщення, що обліковуються, приблизно у 10 разів переважають за обсягом міжнародну міграцію. Домінують у внутрішніх міграціях переміщення між містом і селом. До того ж, численною є участь населення у внутрішніх трудових міграціях, не пов'язаних з щоденним чи щотижневим поверненням до місця постійного проживання. Це переважно міграції для виконання сезонної, вахтової або більш тривалої роботи в столиці та інших індустріальних центрах.

З 2014 р. численні внутрішні переміщення в Україні, спричинені анексією Криму та проведенням антитерористичної операції на Донбасі, мають вимушений характер. Зростає кількість внутрішньо переміщених осіб з районів, де проводять бойові дії у більш безпечні. За даними Міжвідомчого координаційного штабу з питань соціального забезпечення внутрішньо переміщених осіб, станом на середину 2016 р. з території проведення антитерористичної операції та Криму до інших регіонів України переміщено понад 1,7 млн осіб [1].

Бойові дії на Сході країни призводять до набуття проблемою внутрішньої та зовнішньої міграції загрозливого характеру. Проникаючи через відкриті кордони нелегальні мігранти поповнюють маргінальні групи, негативно впливають на криміногенну обстановку та загрожують національній безпеці країни.

Відповідно до ст. 33 Конституції України, кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантовано свободу пересування, вільний вибір місця

проживання, а також право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, встановлених законом [2].

Після запровадження демократичних свобод, зокрема свободи пересування, стрімко зросла транскордонна мобільність населення України. Це відбулося передусім шляхом перетину західних кордонів України.

Інтенсифікації транскордонної мобільності українців сприяють значною мірою угоди про малий прикордонний рух, укладені з Польщею, Угорщиною, Словаччиною та Румунією. Завдяки їм громадяни України, які проживають у прикордонній смузі, можуть без віз подорожувати до цих держав, заглиблюючись на їх територію на відстань від 30 до 50 кілометрів [3].

Набуття громадянами України права на вільне пересування співпало з глибоким структурними змінами економіки, що супроводжувалися падінням рівня життя та зростанням безробіття.

За даними Міжнародної організації з міграції (МОМ) для здійснення трудової діяльності за кордоном перебуває майже 700 тис. громадян України. До 80 % загальних потоків короткострокових та довгострокових трудових мігрантів з України припадає на Польщу, Російську Федерацію, Чеську Республіку, Італію та Португалію.

Під впливом військового конфлікту та економічної кризи еміграційні настрої населення України зростають. Цьому процесу також сприяють потужні міграційні мережі, що сформувалися впродовж останніх десятиліть та набутий українцями досвід роботи за межами держави. Нині збільшення обсягів трудової міграції супроводжується переорієнтацією її потоків з традиційного східного напрямку (до Росії), на західний (насамперед до Польщі) [1].

Також значно зросла чисельність українських студентів за кордоном. Особливо стрімко вона зростає в країнах, куди спрямовано потоки трудової міграції.

Останні події призвели до зростання не лише внутрішньої, а й зовнішньої вимушеної міграції. Найбільше клопотань про надання притулку подано в Італії, Німеччині, Іспанії та Польщі. Внаслідок географічної близькості та значної кількості випадків родинних зв'язків частина вимушених мігрантів із зони конфлікту на Сході країни виїхала до Росії. За даними

Федеральної міграційної служби Російської Федерації на території Росії зареєстровано понад 2,5 млн громадян України, частині з яких надано статус біженця, а частина користується тимчасовим притулком [4].

Поширенню в Україні європейських цінностей і норм ринкової свідомості, формуванню відкритого до світу суспільства, здатного до інновацій, сприяли міграції останніх десятиліть.

Однак проведення антитерористичної операції на Сході України, економічна криза і зниження рівня життя населення значно зменшили привабливість нашої країни для іноземців. Україна є одночасно країною походження, транзиту і призначення мігрантів. Нелегальна міграція є складовою частиною загальновідомого явища, який визначають терміном «міграція населення». Внаслідок цього їй притаманні два види властивостей: загальні, які характерні для будь-яких видів міграції; особливі, похідні від загальних властивостей, що властиві винятково нелегальній міграції, визначають її місце в структурі міграційних процесів.

Для нелегальної міграції характерно те, що її суб'єкти залишають країни постійного проживання і проникають на територію інших держав без офіційного дозволу. Вона є соціально небезпечним, шкідливим, протизаконним явищем, яке загрожує економічним інтересам і громадській безпеці нашої держави, а також постає однією з причин зростання злочинності, поширення небезпечних хвороб, розвитку підпільного ринку праці, виникнення напруження у відносинах між державами.

На жаль, на сьогодні Україна ще не має достатнього досвіду державного регулювання міграційних процесів, зокрема нелегальної міграції. Чітке застосування адміністративно-правового механізму протидії міграції надало б можливість розробити ефективні методи щодо зменшення зростання цього явища.

Правову основу будь-якої діяльності становить система державно-правових настанов (юридичних норм), за допомогою яких держава протидіє зазначеному явищу. Вони наявні в актах різної юридичної сили і визначають компетенцію та параметри діяльності суб'єктів цієї протидії. Правову основу протидії міграції (окрім конституційних норм) становить низка законів, постанов і підзаконних актів. У вирішенні питання протидії

нелегальній міграції важливу роль відіграють міжнародні договори та угоди, які згідно з Конституцією України (ст. 9), є частиною національного законодавства України.

Список використаних джерел

1. Міграція як чинник розвитку в Україні [Електронний ресурс]. – Київ : МОМ, 2016. – Режим доступу: http://www.iom.org.ua/sites/default/files/mom_migraciya_yak_chynnuk_rozvytku_v_ukrayini.pdf. – Назва з екрана.

2. Конституція України : Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30.

3. Дослідження з питань міграції та торгівлі людьми: Україна. – 2015. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.iom.org.ua/sites/default/files/pres_kit_gfk_iom2015_ua_fin_3_2.pdf. – Назва з екрана

4. Міжвідомчий координаційний штаб повідомляє [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dsns.gov.ua/Mizhvidomchiy-koordinaciyuniy-shtab.html>. – Назва з екрана.

Олійник Д. О. – аспірант кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

СФЕРА ЗДІЙСНЕННЯ МИТНИХ ПРОЦЕДУР ЯК ОБ'ЄКТ УЧИНЕННЯ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ

Митні процедури становлять комплекс вимог і умов та порядок їх виконання для суб'єктів митно-процедурних відносин. Митно-процедурні правовідносини є самостійним різновидом митних правовідносин. Вони врегульовані як матеріальними, так і процедурними нормами митного кодексу України. Їх предметом є порядок дій суб'єктів цих правовідносин під час переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон. Митні процедури і митно-процедурні правовідносини, в межах яких вони реалізуються, передбачають двосторонню взаємодію суб'єктів здійснення митних процедур і суб'єктів проходження митних процедур. Однак між ними існує принципова відмінність, оскільки суб'єктами здійснення митних процедур від імені держави є